

Hleděli dva vězni z okna ven,
jeden viděl hvězdy, druhý bláto jen.

Já se rozhodla vidět hvězdy. Je na nás, jak se rozhodneme. Je totiž důležité vstát a začít nanovo a věřit! Věřit v sebe a vlastní sílu... dokázat i nemožné! A věřte mi, nic není nemožné.

Dlouho jsem přemýšlela, kdy začít psát. Chtěla jsem svou knihu uzavřít nějakým velkým úspěchem, aby to mělo jasný happy end, ale dnes už vím, že nemusím mít titul královny krásy či zvítězit na olympiádě nebo se vdát, aby tato kniha měla děj jako z pohádky. Plním si svůj sen jen tím, že vůbec tuto knihu píšu a že ty ji čteš. Děkuji ti.

Tato kniha bude lidská, o nalezení sama sebe, duševního klidu a rozvoje. O vyrovnání se s minulostí a o velkém odpuštění! O hledání cesty, jak jít s nadhledem pozitivně a sebejistě kupředu.

Myslím, že mohu navzdory všemu a zejména své minulosti říct, že jsem vyrovnaná slečna, která ví, co chce, ale vždy to tak nebylo. Vlastně velmi dlouho to tak nebylo.

Budeš číst můj příběh tak, jak ho vnímám já.

Víte, je to asi takhle. Jako dítě vnímáte věci různě; správně, špatně i nemožně. Má fantazie je veliká a já se vrátím do svých pocitů a myšlenek a budu popisovat to, co se odehrávalo ve mně. Ne v tobě, ale ve mně. Popíšu, jak bylo mně, nebudu psát o tom, jak jsi to se mnou myslel ty nebo kdokoliv jiný! Budu psát o sobě!

Možná napíšu to, co mi někdo vyprávěl. Jaká byla skutečnost a jak vše bylo doopravdy, nevím a ani možná vědět nechci. Zajímá mě dnešek a myslím si, že kdo žije v minulosti, nemůže být šťastný v přítomnosti.

A tak se se mnou pojď vrátit na úplný začátek.

Rodina?

Narodila jsem se 6. listopadu 1989 ve znamení štíra, v Praze v porodnici u Apolináře. Jsem druhé dítě své matky. Mám ještě staršího bratra Karla, který se narodil 6. září 1987 ve znamení panny. Narodili jsme se mladému páru a vždy s oblibou říkám, že náš příběh začíná tím, že děti měly děti.

Má matka se jmenuje Michaela, a když se narodil brácha, bylo jí sedmnáct let a tátovi devatenáct. Po dvou letech jsem přišla na svět já, ale zůstaňme ještě u rodičů a věnujme jim taky pár řádků.

Máma vyrůstala v rodině, kde byl alkohol na denním pořádku. Výchova patrně žádná a ona nebyla žádné usměvavé děvčátko.

Její matka byla závislá alkoholička a táta od nich radši utekl. Byl bezmocný, nefungovalo to, a tak se rozvedli.

Má matka zůstala u své matky a nebyla to žádná procházka růžovým sadem. Mohla si sice dělat, co chtěla, ale

matka ji k ničemu nevedla, vůbec ji nevychovala a nechala ji, ať se svým životem potácí, jak uzná za vhodné. Nikdy její chování *nepochopím!*

Máma byla krásná dívka s dlouhými blond vlasy a očima jako dvě zrcadla. Muži ji milovali a Michaela si naplno užívala svůj mladý život. Zároveň ale byla velmi naivní a důvěřivá.

Milovala večírky, diskotéky, zábavu, prostě celou Prahu. Neměla problém zapojit se do společnosti, byla velmi oblíbená a lidé s ní rádi trávili čas. Byla s ní legrace a taky byla pořádně upovídáná (to jsem po ní nejspíš zdělila), lidé se s námi nenudí.

Míša chodila po nocích ven a vracela se až k ránu. Svým vzhledem poutala pozornost a muži, i ti starší, jí leželi u nohou, což jí dělalo velmi dobře. Tenkrát se v jednom baru seznámila s Karlem. Byl to urostlý mladík, který byl takovým místním bossem, a všichni k němu vzhlíželi.

Karel je nejmladší ze tří dětí, má dvě sestry Jiřinu a Mirku. Narodili se mé babičce Jiřince v Praze a společně žili na Smíchově.

Babička byla skvělá. Pamatuju si, jak mi četla pohádky, a já ji milovala. Jenže na mého tátu byla asi moc hodná, nebo už to pak vzdala a nechala ho také, ať se protlouká svým životem sám. Nadělal spoustu klukovin a užíval si života plnými doušky.

Vraťme se ale k jejich seznámení.

Toto samozřejmě znám jen z vyprávění a těžko říct, jaká je vlastně pravda. Každý chce vypadat lepší, takže se nejspíš celou pravdu nikdy nedozvím, ale proč taky? Není přece důvod...

Prý se potkali v pražském klubu, kam oba chodívali (podotýkám, že jim bylo 13 let), a jak to už bývá, Míša se zakoukala do Karla.

Od té doby spolu chodili. Randili spolu další 4 roky, než přišel na svět můj bratr Karel. V jejich vztahu byla nejspíš velmi silná chemie, velká přitažlivost a vášeň, a to přebíjelo všechno ostatní, protože jinak byl tento vztah jeden velký omyl.

Karel Míšu miloval, jenže Míša se nechtěla vzdát svých večírků a svobody, a tak to brzo začalo skřípat. Mámě chyběla zodpovědnost, nebyla to ta máma s mateřským pudem. Neměla potřebu být s malým Kajíkem. Chtěla se bavit a užívat si. Nechávala Káju samotného a tátu, který chodil do práce, to přivádělo k šílenství. Křičel na ni a několikrát ji uhodil. Máma o tom vypráví, táta nevypráví nic, jen říká, že se mám učit, abych nedopadla jako ona.

Jinými slovy – aby ze mě nebyla děvka.

Každý byl úplně jiný, ale když se narodil brácha, tak se vzali. Žili v krásném bytě v Pařížské ulici. Ten byt byl dědečka z máminy strany, byl velký, a tak tam žil i mámin brácha Jiří.

Máma mi říkala, že chtěla zase jednou někam jít a že ji táta nechtěl pustit, a tak jí oholil vlasy. Co je na tom

pravdy, nevím, ale co vím, že táta tehdy chodil poctivě do práce.

O dva roky později jsem se narodila já.

Máma často chodívala v noci do baru a my děti byly sami. Staral se o mě dvouletý bratr Kajíček.

Máma bývala dlouho pryč, dlouhé hodiny, a my měli hlad. Kája mě držel v náručí a utěšoval mě. Plakala jsem, chtěla jsem jíst a chtěla jsem mámu. S Kájou jsme si často prohlíželi knížky. Knížku si vybavuji jako svou jedinou hračku v tom prázdném bytě. Hrála tam často hudba, a proto mám pokaždé husí kůži, když slyším píseň od Whitney Houston – I Will Always Love You, protože tu si pouštěla máma pořád dokola a tancovala po bytě nahá. Doma jsem slyšela často křik, pláč a sténání.

Doma nikdy nebyl klid, nebylo co jíst, jen drogy a hádky jsem slýchávala ještě dlouho poté, co jsem byla už někde úplně jinde.

Drogy – slovo, z kterého se mi dělá špatně ještě dnes. Odsoudila jsem všechny feťáky na světě, matka byla těžce závislá, ale malému dítěti tohle nedochází, netušila jsem, že je zfetovaná a úplně mimo, byla jsem miminko, co toužilo po lásce a objetí. Nepamatuji se, že by někdy máma byla normální, nepamatuji se, že by v tom bytě byl vůbec někdo normální.

Násilí se stupňovalo, když na drogy nebylo. Měla jsem hrozný strach, strach z toho, co bude dál, bála jsem se, že o maminku přijdeme. Netušila jsem, jak moc blízko pravdě jsem.

Svým způsobem si myslím, že se Karel i Michaela milovali, nemohli bez sebe být, ale zároveň nemohli být ani spolu. Netrvalo dlouho a rozvedli se. Mně tenkrát byly pouhé dva roky. Prodali ten nádherný byt v Pařížské ulici, a jelikož byl obrovský, dostali za něj dva byty, jeden v Kladně a jeden v Klášterci nad Ohří.

Táta se vrátil k babičce na Smíchov a my zůstali s mámou. Strejda Jirka se odstěhoval do bytu v Kladně a my s matkou odešli do bytu v Klášterci nad Ohří.

Máma ale začala být úplně mimo. Furt mě tahala v náručí a já pořád brečela. Měla jsem hlad a Kája taky.

Tátu si z dětství skoro vůbec nepamatuju, až pak z děcáku.

Nevím, jestli volal mámě a zajímal se o nás, ale už tam zkrátka nebyl...

Nemám ho vůbec v paměti, netuším, jak vypadá, jak voní a kdo je. Opustil nás, nebo máma utekla, vyhodil ji?

Kde jsi, tati?